

войводите забраняват.Параходът побързва за Русе, за да извести за станалото.

След като Караджата се разплаща с В. Кордели,четата се строява в походен ред. От тук нататък тя винаги се движи като бойна единица с авангард, основно ядро и ариергард. Водена от Димитър Заралията, четата тръгва през блатото по слабо очертан коларски път в посока към с. Новград. Местността е равна, обрасла с висока тръстика, което прави видимостта ограничена. Скоро пътя е изгубен, а след време разбират, че са се заблудили. Нагазват във водата и тинята, което много затруднява движението. Няколко часа четата се лута из блатото. Едва на развиделяване, водена от свищовеца Марин Нейков, четата излиза в югозападния край на блатото на височините пред с. Вардим в м. Татлъ от (Сладката трева).

Лутането из блатото се оказва с тежки последици за четата. Изгубени са ценни часове за отдалечаване от границата. Вървенето из калта изтощава някои четници, което се отразява зле върху маневреността на четата.

Докато четата почива около половин час и се почиства в м. Скендерева гора, войводите свикват военен съвет от около двадесетина души вероятно заемащите длъжности и десятниците. На него се вземат важни решения: 1/ Понеже четата е открита още при идването от Румъния, ако призове крайдунавското население на въстание, то чуждите представители ще сметнат, че е подбудено отвън. Тя обаче има твърдото намерение да покаже на външния свят акцията като чисто българско движение. Поради това е взето решение да не се правят опити за вдигане на въстание в крайдунавския район. 2/ Това не означава, че са се отказали от планове си. Понеже са решили да действуват като българска въоръжена сила, да развият знамената и се отправят с най-бърз марш към Стара планина. 3/За затрудняване на противниковите съобщения да се прекъсват съобщителните средства. Тези решения за лишен път показват голямото себеотрицание и героизъм на четата. В близост до границата с нейните гарнизони,когато са открити, в равнина и гола местност, по сред